

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka v právní věci

žalobce: **M. B.**
zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem advokátní kanceláře Černého 517/13, Praha 182 00

proti
žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
se sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. dubna 2017, č. j. OD 320/17-2/67.1/17096/Li,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Turnov ze dne 6. 2. 2017, č. j. OD/17/4016/AZD, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a byla mu uložena pokuta ve výši 3 800 Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

2. Těchto správních deliktů se měl žalobce dopustit tím, že

- dne 6. 7. 2016 v 11:46, v obci Turnov na ulici 5. května, silnice II/283, směr centrum, 50°35'24,3484"N, 15°10'4,9787"E - 50°35'23,0445"N, 15°9'55,8953"E GPS, jako provozovatel motorového vozidla RZ v rozporu s § 10 odst. 3 cit. zákona nezajistil, aby nedošlo k překročení nejvyšší povolené rychlosti jím provozovaným vozidlem o 15 km/h v obci, rychlostní limit obecnou úpravou stanoven na 50 km/h,
- dne 8. 9. 2016 v 7:39, v obci Turnov, silnice I/35, směr centrum, v úseku 50°35'18,1999"N, 15°8'38,9650"E - 50°35'13,6250"N, 15°8'41,5425"E GPS, jako provozovatel motorového vozidla RZ v rozporu s § 10 odst. 3 nezajistil, aby nedošlo k překročení nejvyšší povolené rychlosti jím provozovaným vozidlem o 25 km/h v obci, rychlostní limit místní úpravou stanoven na 80 km/h.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce napadl shora uvedené rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, v níž obsáhlé žalobní námitky shrnul do patnácti bodů. Námitky žalobce pojmenoval: dopravní značení, měření rychlosti, nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, vady výroku, pokuta, protiústavnost, nezákonnost a vadnost změření rychlosti motorového vozidla, nekonkrétní určení spáchání přestupku, nezměření rychlosti Policií ČR a obecní policií, porušení práva na soukromí žalobce, neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou, neexistence znalosti principu fungování měřicího zařízení a nemožnost přezkoumat řádnost měření a neprovedení návodu k obsluze, nesprávná funkce měřicího zařízení na základě nedostatečné údržby, neexistence skutkové podstaty překročení nejvýše povolené rychlosti ve vymezeném úseku průměrnou rychlostí motorového vozidla, nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů.
4. Již na tomto místě soud předesílá, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Též podle judikatury Nejvyššího správního soudu je sice povinností správních orgánů a soudů svá rozhodnutí řádně odůvodnit, tuto povinnost ale nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku. Podstatné je, aby se vypořádaly se všemi základními námitkami účastníka řízení. Správní orgán či soud mohou na určité námitky reagovat také implicitně, tím, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentují vlastní ucelený argumentační systém. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje jeho nepřezkoumatelnost. Opačný přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně u podání obsahujících zjevně absurdní námitky, k porušení zásady hospodárnosti řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 47/2012 – 58, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, a ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 36/2013 – 30, bod 41).
5. V podrobnostech se krajský soud vrátí k uvedeným žalobním bodům v další části tohoto rozsudku, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v části IV. odůvodnění. Závěrem

žalobce navrhl zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný se ve svém vyjádření v plné míře odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a znovu shrnul všechny skutkové okolnosti i následné právní hodnocení.
7. Žalovaný uvedl, že ze záznamu o měření vyplývá jednoznačný závěr, jaký byl v daném úseku stanoven rychlostní limit a žalovaný považuje zajištěnou spisovou dokumentaci za dostatečnou k přijetí závěru, že jednání žalobce vykazuje znaky přestupku, a to v souladu s rozsudkem NSS ze dne 28. 11. 2016, č.j. 8 As 156/2016-35. K namítané protiústavnosti odkázal žalovaný na závěry rozsudku NSS ze dne 16. 6. 2016, č.j. 6 As 73/2016-40. Žalovaný nepřijal argument o vadě výroku, neboť je přesvědčen, že v něm uvedl vše podstatné.
8. K umístění značky B 20a upravující nejvyšší dovolenou rychlost uvádí, že tato je platná v průběhu křižovatky, kdy je za křižovatkou zopakována, přičemž v samotné křižovatce stále platí. Pokud by byl přijat názor žalobce, že by uvedená dopravní značka v prostoru křižovatky již neplatila, dopustil by se nezjištěný řidič vozidla závažnějšího přestupku a i žalobci by musela být uložena pokuta ve vyšším rozmezí. Místa přestupků jsou jednoznačně ve spisové dokumentaci uvedena pomocí GPS souřadnic, jednoznačné je též to, že měření v obou případech provedla Městská policie Turnov. Smlouva o pronájmu měřicího zařízení je veřejně přístupná na webových stránkách Města Turnov. Žalovaný nemá žádné informace o tom, že by prováděním měření byla porušena práva na soukromí žalobce. K dalším námitkám žalobce žalovaný uvedl, že za dostatečné považuje, že spisová dokumentace obsahuje kopie ověřovacích listů a záznamy o měření, z nichž vyplývá, že měřicí zařízení jsou metrologicky ověřena a lze je používat ke kontrole dodržování maximální povolené rychlosti.
9. Žalobu navrhl jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

10. Na jednání soudu dne 13. 11. 2019 se žalobce ani jeho právní zástupce nedostavil. Zástupkyně žalovaného odkázala na písemné vyjádření k žalobě, žádné návrhy na dokazování dále neuvedla.
11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Po projednání věci dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž při tom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.
12. K prvnímu skutku ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti:
 - správní orgán I. stupně obdržel od Městské policie města Turnov oznámení ze dne 7. 7. 2016, o přestupku v dopravě (automatizované měření), k němuž došlo dne 6. 7. 2016 v 11:46 hod. na pozemní komunikaci II/283 v obci Turnov v ulici 5. května úseku 50°35'24,3484"N, 15°10'4,9787"E - 50°35'23,0445"N, 15°9'55,8953"E GPS směr centrum, při řízení vozidla registrační značky, kdy řidič vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zákonem na 50 km/h, přičemž mu byla

automatizovaným technickým prostředkem naměřena rychlost jízdy 68 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h rychlosti byla tedy naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 65 km/h, čímž řidič vozidla porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.

- záznam o měření ze dne 6. 7. 2016, 11:46 hod. obsahuje 4 fotografie vozidla, z nichž je patrné, o jaké vozidlo se jedná, vyznačen je čas průjezdu, doba průjezdu, lokalita, rychlost, verze měřidla; správní spis obsahuje též ověřovací list rychloměru
- k výzvě k uhrazení částky sdělil provozovatel vozidla jako řidiče E. G., trvale bytem. Jak vyplývá ze správního spisu, označený řidič se písemně vyjádřil tak, že odepírá výpověď;
- ze zprávy Ředitelství služby cizinecké policie pak vyplývá, že označený řidič nikdy neměl na území ČR jako cizinec povolen žádný druh pobytu.

13. K druhému správnímu deliktu soud zjistil následující skutečnosti:

- správní orgán I. stupně obdržel od Městské policie města Turnov oznámení ze dne 9. 9. 2016, o přestupku v dopravě (automatizované měření), k němuž došlo dne 8. 9. 2016 v 07:39 hod. na pozemní komunikaci I/35 v obci Turnov v úseku 50°35'18,1999"N, 15°8'38,9650"E - 50°35'13,6250"N, 15°8'41,5425"E GPS směr centrum, při řízení vozidla registrační značky, kdy řidič vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou dopravní značkou B 20a na 80 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem naměřena rychlost jízdy 109 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 % rychlosti byla tedy naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 105 km/h, čímž řidič vozidla porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu;
- záznam o měření ze dne 8. 9. 2016, 07:39 hod. obsahuje 4 fotografie vozidla, z nichž je patrné, o jaké vozidlo se jedná, vyznačen je čas průjezdu, doba průjezdu, lokalita, rychlost, verze měřidla; správní spis obsahuje též ověřovací list rychloměru
- k výzvě k uhrazení částky sdělil provozovatel vozidla jako řidiče W. S., trvale bytem,; označenému řidiči se nepodařilo doručit písemnost ani na adresu trvalého pobytu, ani na doručovací adresu.

14. Usnesením ze dne 12. 12. 2016 správní orgán spojil dvě správní řízení týkající se výše uvedených skutků do jediného. Vzhledem k tomu, že správní orgán nezjistil do šedesáti dnů skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, věc ve smyslu § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb. odložil. Následně oznámil provozovateli vozidla – žalobci – zahájení správního řízení ve věci obvinění ze spáchání správního deliktu, zároveň mu sdělil termín nařízeného ústního jednání.

15. Součástí správního spisu je též písemnost ze správního řízení sp. zn. OD/15/49096, v němž zmocněnec žalobce Odvoz vozu s.r.o. sdělil, že provozované vozidlo řídil pan D. P. Zásilka tomuto adresátovi se vrátila nedoručená.

16. Z protokolu o projednávání správního deliktu ze dne 9. 1. 2017 je zřejmé, že se žalobce, ani jeho zástupce k ústnímu jednání nedostavili.

17. Dne 6. 2. 2017 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž rozhodl o spáchání správních deliktů žalobce a uložil mu pokutu ve výši 3 800 Kč, jakož i povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal zástupce žalobce

odvolání, jímž napadl rozhodnutí „v plném rozsahu“. Podané odvolání nedoplnil žalobce ani po výzvě k odstranění nedostatků podání. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím dne 19. 4. 2017 tak, že jej zamítl a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.

18. Dále k jednotlivým žalobním bodům:

Dopravní značení

19. Žalobce namítal, že v rozhodnutí prvního stupně není odůvodněno, z jakého podkladu správní orgán dovodil, že na měřeném úseku platil rychlostí limit 80 km/h. I pokud by na začátku měřeného úseku byla osazena značka č. B 20a, neplatila by v celém úseku, neboť by její platnost byla ukončena křižovatkou. Žalobce uvedl, že značka č. B 20a není na daném místě vůbec umístěna.

20. Krajský soud k tomuto uvádí, že tato poprvé v žalobě namítaná skutečnost nebyla ve správním řízení žádným způsobem rozporována a nevyvolávala tak žádné pochybnosti. Nebylo proto ani povinností správních orgánů se jí nijak zvlášť zabývat, neboť v daném místě stanovený rychlostní limit byl zaznamenán jak v protokolu o dopravním přestupku, tak v úředním záznamu – oznámení o dopravním přestupku, a žalobcem nebyly po celou dobu nikterak zpochybněny. Lze očekávat, že pokud by žalobce byl přesvědčen o tom, že příslušné dopravní značení v daném místě absentovalo, bylo by to jistě to první, co by každý uvedl na svou obranu. Z podkladů shromážděných ve správním spisu plyne zcela jasně, v jakém místě byly skutky spáchány, jaká regulace rychlosti v daných místech platila a že tedy byly naplněny všechny prvky objektivní stránky deliktů, pro které byl žalobce potrestán. Skutečnosti, ze kterých správní orgány vycházely, tvoří logický a uzavřený řetězec důkazů. Žalobce do těchto závěrů nevnesl v návaznosti na svou pasivitu ve správním řízení žádnou pochybnost, tudíž správní orgány nemusely nad rámec provedených důkazů provádět další dokazování kupř. opatřením obecné povahy, neboť k tomu neměly důvod. Ani žalobní argumentace závěry správních orgánů v tomto ohledu nikterak nezpochybnila. Postup správních orgánů proto krajský soud navzdory přesvědčení žalobce neshledal nepřezkoumatelným.

Měření rychlosti, nezákonnost a vadnost změření rychlosti, nezměření rychlosti Policií ČR a obecní policií, neoznámení úseku měření rychlosti dopravní značkou, neexistence znalosti principu fungování měřicího zařízení, nesprávná funkce měřicího zařízení

21. Další žalobní námitky týkající se samotného měření rychlosti a měřicího zařízení soud vypořádá v ucelené argumentaci vyvracející námitky žalobce. K nim soud podotýká, že se jedná o opakovaně uplatňované námitky právního zástupce žalobce, přičemž jak konstatoval NSS, takové znovu a znovu opakované argumenty jsou „na samé hranici zneužití práva; obecným a opakujícím se tvrzením tohoto druhu nelze bez dalšího dávat shodnou váhu jako individualizovaným tvrzením, opřeným o konkrétní skutečnosti“ (rozsudek ze dne 28. 2. 2018, čj. 1 As 54/2017-38, bod 20). Krajský soud proto nebude vypořádávat každou jednotlivou dílčí námitku zvlášť.

22. Žalobce podotýká, že správní orgán se nijak nezabýval podmínkami měření rychlosti, které vyplývají zejm. z § 79a silničního zákona, kdy správní orgán vůbec neřešil, zda obecní policie měřila rychlost v součinnosti s Policií ČR, na úseku Policií ČR určeném, ani v tomto směru neprovedl potřebné dokazování. Stejně tak se správní orgán nezabýval tím, zda použitý rychloměr skutečně byl tzv. automatizovaným technickým

prostředkem používaným bez obsluhy. Rychloměr nebyl schopen pořídit snímek právě k okamžiku, kdy vozidlo žalobce vjíždělo/vyjíždělo do/z měřeného úseku. Překročení rychlosti tedy nebylo prokázáno. Vzhledem k tomu, že není zákon, který by umožňoval úsekové měření rychlosti, je výsledek úsekového měření rychlosti proti žalobci jako důkaz nepoužitelný. Policie ČR a ani místní obecní policie fakticky nezměřila rychlost motorového vozidla. Žalobce dále namítal, že řidič jeho vozidla vůbec nebyl upozorněn, že v obci Turnov dochází k úsekovému měření vozidel, a to například pomocí speciální dopravní značky pro úsekové měření, kterou ostatně ani platný právní řád nezná. Žalobce zastává názor, že měření rychlosti bylo provedeno nesprávně, výsledek tohoto měření nebyl v řízení o správním deliktu nijak ověřen, a dále nebyl chybně proveden jako důkaz návod k obsluze měřicího zařízení, takže nikdo vlastně opravdu neví a ani nemůže zjistit, zda měření proběhlo správně, tj. ve smyslu návodu k obsluze měřicího zařízení. Žalobce tvrdí, že měřicí zařízení nepracovalo správně. Z rozhodnutí o přestupku se nepodává, že by měřicí zařízení bylo řádně udržováno.

23. Po prostudování správního spisu krajský soud dospěl k závěru, že správní orgán opatřil takové důkazy, na základě nichž lze učinit závěr o tom, že se obviněný skutku dopustil a zároveň neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění. Jedná se o situaci navozenou v usnesení rozšířeného senátu 10 As 24/2015 ze dne 2. května 2017, kdy změna pasivního postoje obviněného ve správním řízení v aktivitu v soudním řízení zřejmě nepovede k jeho úspěchu. Citované usnesení přímo uvádí: „*Typicky tomu může být v situacích překročení nejvyšší povolené rychlosti jízdy, kdy bude závěr správního orgánu o naplnění skutkové podstaty přestupku podpořen navzájem nerozpornou a přesvědčivou sadou důkazů, přičemž teprve v žalobě přijde žalobce s obecnými a k věci se nijak blíže nevztahujícími důkazními návrhy ohledně možné chybovosti měřicího přístroje.*“
24. Dále krajský soud odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu (rozsudek č.j. 10 As 36/2019-33 ze dne 15.8.2019) s tím, že pro prokázání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti je zpravidla dostatečné vycházet z oznámení o přestupku, záznamu o přestupku obsahujícího fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovacího listu silničního radarového rychloměru (viz např. rozsudky ze dne 14. 5. 2015, č.j. 7 As 83/2015-56, či ze dne 19. 8. 2016, č.j. 6 As 144/2016-36). Ačkoliv vždy záleží na okolnostech každého jednotlivého případu, uvedená kombinace podkladů v zásadě poskytne dostatečné množství informací pro to, aby správní orgán dostal požadavkům § 3 správního řádu, tedy aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
25. Krajský soud konstatuje, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí výslovně uvedl, že skutek byl zjištěn na podkladě záznamu z automatizovaného silničního rychloměru používaného bez obsluhy. Dále v odůvodnění tento rychloměr správní orgán konkretizuje výrobním číslem, výrobcem a též ověřovacím listem (který je též součástí správního spisu). Z odůvodnění je dále patrné, že správní orgán dále vycházel z oznámení o podezření ze spáchání přestupku.
26. Pokud se jedná o pojem „automatizovaný technický prostředek bez obsluhy“, Ministerstvo dopravy ve Stanovisku k determinaci automatizovaného technického prostředku bez obsluhy ze dne 29. 5. 2013, č.j. 102/2013-160-OST/4 (dále také jen „Stanovisko“) uvádí: „Předně to jsou především (až na výjimky) technické prostředky trvale instalované, projektované a zabudované v určeném prostoru. Dovětek

„používaného bez obsluhy“ je nezbytné chápat tak, že vlastní spuštění nebo spánkový režim zařízení je činěn automaticky či dálkovým nebo manuálním způsobem, avšak jakákoliv průběžná či operativní obsluha takového zařízení je v daném čase a místě vyloučena, a do vlastního výběru měřených vozidel nikterak nezasahuje.“ Za rozhodující podmínku pro statut daného rychloměru jako automatizovaného technického prostředku bez obsluhy je považována „skutečnost, že po uvedení měřicího zařízení do činnosti, vyhodnocuje toto měřicí zařízení rychlost jízdy všech vozidel (popř. vozidel, jejichž řidiči překročili hodnotu sledované rychlosti jízdy).“ Za další nezbytnou podmínku se považuje „skutečnost, že identita skutečného řidiče není v daný okamžik zjištělná, jinými slovy, že v daném místě a čase není organizováno kontrolní stanoviště, kde by mohlo být kontrolované vozidlo zastaveno a jeho řidič zjištěn.“ Krajský soud se s těmito definičními kritérii plně ztotožňuje, neboť podstatu pojmu „automatizovaný technický prostředek bez obsluhy“ dle jeho názoru přiléhavě vystihují.

27. Dle názoru krajského soudu lze již jen na základě těchto důkazů dojít ke spolehlivému závěru, že v daném případě použitý rychloměr fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy.
28. Krajský soud tak uzavírá, že záznam, pořízený silničním radarovým rychloměrem MUR-07, výrobní číslo MUR007/2013, dokumentuje dobu, úsek měření, rychlostní limit překročené rychlosti a vlastní měřené vozidlo, ze kterého jsou patrné typ, tovární značka vozidla a registrační značka. Jedná se tak o jedinečný, nezaměnitelný a neopakovatelný důkaz, který byl získán kalibrovaným a schváleným měřicím zařízením, s doložením ověřovacího listu daného měřidla. Správní orgány vycházely při svém rozhodování ze záznamu o měření, ke kterému je doložena fotodokumentace, která rovněž obsahovala záznam automatizovaně naměřených informací. Všechny tyto listiny jsou ve vzájemném souladu a je možné je považovat za dostačující pro objasnění skutkového stavu dané věci.
29. K dodržení ustanovení § 79a zákona o silničním provozu krajský soud konstatuje, že dle citovaného ustanovení může rychlost vozidel na pozemních komunikacích měřit pouze Policie České republiky a obecní policie. Policie ČR a obecní policie je oprávněna měřit rychlost vozidel za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií. Vzhledem k tomu, že se jedná o podmínky provádění měření obecní policií vyplývající přímo ze zákona, není správní orgán povinen provádět dokazování, že skutečně bylo realizováno měření obecní policií v místě určeném Policií České republiky. Teprve v okamžiku, že by žalobce relevantně namítal, že uvedený úsek nebyl policií ČR určen k měření rychlostí obecní policií, a vznikly by o tom důvodné pochybnosti, musel by se správní orgán s takovou skutečností, která by byla v rozporu se zákonnou povinností městské policie, zabývat a vypořádat.
30. K námitce neoznámení úseku měření krajský soud pouze konstatuje, že z platné právní úpravy povinnost oznámení úseku měření rychlosti dopravní značkou nevyplývá. Více pak nepovažuje soud za nutné se námitkou zabývat.
31. Důvodným není ani soubor námitek žalobce směřující proti nedostatečnému zjištění skutkového stavu správními orgány, jenž se týká způsobu měření rychlosti, fungování měřicího zařízení, popř. způsobu jeho údržby. V první řadě platí, že prvoinstanční, resp. napadené rozhodnutí se opírá o dostatečně zjištěný skutkový stav, který je výsledkem řádně provedeného důkazního řízení. Předmětné námitky žalobce ve správním řízení

neuplatnil, ač mu v tom nic nebránilo. Není proto možné správním orgánům vyčítat, že v řízení ze své vlastní iniciativy nezkontrolovaly například, zda měřicí zařízení bylo řádně udržováno či zda správně funguje – s ohledem na okolnosti projednávané věci (radar byl řádně certifikován, což je ve správním spisu jasně doloženo) se jedná o zcela hypotetickou otázku vymykající se běžnému stavu věcí, proto pokud žalobce chtěl tuto otázku (či jinou obdobného charakteru) učinit předmětem důkazního řízení, měl tak činit právě v řízení před správním orgánem, nikoliv až ex post v soudním řízení správním. Soud si je vědom možnosti provádět dokazování i v řízení soudním, tento postup však v žádném případě nemůže učinit ze soudu jakousi další instanci správního řízení, před níž by mohl žalobce dle své libosti namítat jakoukoliv (byť naprosto hypotetickou) skutečnost a soud by namísto správního orgánu musel důkazní řízení opakovat (tento postup by ve své podstatě učinil celé správní řízení zbytečným postupem). Vzhledem k tomu, že soud shledal podklady opatřené správním orgánem za dostatečné, nepovažoval za účelné provádět další dokazování (např. obrazovou přílohou, kterou navrhoval žalobce). Z výše uvedených důvodů soud daný soubor námitek neshledal důvodným.

32. Žalobcem vznesené námitky v tomto směru proto nejsou důvodné.

Nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku

33. V tomto žalobním bodě žalobce namítl, že správní orgán neprovedl nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Jeho námitky směřují k osobě E. G., kterému měl správní orgán dle názoru žalobce stanovit opatrovníka pro doručování.

34. Krajský soud je přesvědčen, že byly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu ve smyslu § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil. Dané ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 – 45).

35. Správní orgán v nyní posuzované věci učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Poté, co žalobce správnímu orgánu sdělil, že vozidlo v předmětný čas řídil pan G., v jediném přípise označený řidič sdělil, že se přestupku dopustil, avšak nebude se k němu dále vyjadřovat. Správní orgán I. stupně opakovaně předvolal označenou osobu řidiče k podání vysvětlení dle § 60 zákona o přestupcích. Žádnou z dalších zásilek si však p. G. nepřevzal. Správní orgán poté požádal Ředitelství služby cizinecké policie o prošetření výše cit. osoby, orgán policie sdělil, že tato nepobývala na území ČR ani jako cizinec, ani o pobyt nežádala. Správní orgán na základě uvedených skutečností věc odložil na základě § 66 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích.

36. Krajský soud učinil závěr, že pokud s ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti správní orgán s odůvodněním, že do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, řízení o daném přestupku v souladu s § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil, postupoval zcela v intencích platné právní úpravy. Po provozovateli vozidla lze legitimně požadovat, aby již od počátku nesl odpovědnost za správnost a aktuálnost údajů, které o řidiči poskytuje. Pokud vyjde najevo, že provozovatelem vozidla uvedené údaje jsou nesprávné či neaktuální, jde toto zjištění k tíži provozovatele vozidla. Za takové situace nejsou správní orgány povinny činit na základě údajů provozovatele rozsáhlá pátrání po údajném

pachateli přestupku (srovnej např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, ze dne 29. 9. 2016, č. j. 7 As 129/2016 – 35 nebo ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 135/2016 – 17).

37. Jak plyne z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt. Lze citovat z přílehlavého recentního rozsudku Nejvyššího správního soudu, který uzavřel, že: *„Mají-li správní orgány reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Pokud ovšem provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, která je nekontaktní, osobu žijící v zahraničí, osobu, které se nedaří doručovat, případně tato osoba odepře podat vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 zákona o přestupcích nebo dochází-li k řetězení označených osob, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu naplněna a správní orgán po odložení věci či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 158/2018 – 40 ze dne 14. června 2019).

Vady výroku, nekonkrétní určení místa spáchání přestupku, neexistence skutkové podstaty překročení nejvýše povolené rychlosti

38. Žalobce dále namítal absenci ustanovení § 125e odst. 2 silničního zákona ve výroku rozhodnutí. Dále poukazoval na to, že zjištění správního orgánu, že k přestupku mělo dojít někde na trase, považuje žalobce za nedostatečné, z hlediska identifikace totožnosti skutku. Jako další žalobní bod uplatňuje žalobce námitku, že platný právní řád skutkovou podstatu přestupku spočívající v překročení nejvýše dovolené rychlosti na základě úsekového měření rychlosti, tedy překročení nejvýše dovolené průměrné rychlosti v rámci delší trasy nezná.
39. Absence odkazu na ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu - ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ukládá správnímu orgánu povinnost při určení výměry pokuty právnické osobě přihlédnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Promítnutí této povinnosti je však otázkou odůvodnění rozhodnutí, respektive odůvodnění stanovení pokuty v konkrétní výši. Správní orgán I. stupně na str. 11 svého rozhodnutí podrobně popsal, jakými kritérii se při určení výměry pokuty řídil. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že v prvostupňovém rozhodnutí neshledal žádnou nesprávnost ani nezákonnost. Stejně tak i krajský soud shledal kritéria správního orgánu I. stupně v naprostém souladu s ustanovením § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu. Krajský soud konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu je zřejmé, že správní orgán vyměřil pokutu s ohledem na zákonná kritéria uvedená v § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu a dostal tak své povinnosti. Námitka absence odkazu na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu není důvodná.
40. Krajský soud konstatuje, že žalobce zcela opominul princip úsekového měření rychlosti spočívající v tom, že není měřena momentální rychlost jedoucího vozidla v tom kterém místě, ale že je měřena průměrná rychlost vozidla v určitém úseku. To samozřejmě předpokládá, že rychlost vozidla v průběhu průjezdu měřeného úseku kolísá (tedy při měření rychlosti v obci může třeba i opakovaně klesnout pod povolenou hranici 50 km/h). To však nic nemění na tom, že je měřena průměrná rychlost v daném úseku a

překročení hranice povolené rychlosti v měřeném úseku tvoří jeden přestupek (potažmo jeden správní delikt). Žalovaný ve svém rozhodnutí označil místa spáchání správních deliktů souřadnicemi GPS a označením místní komunikace, popř. ulice. Dle soudu jde o nej přesnější údaj o místě spáchání přestupku, a to ve spojení se specifikací místa měření právě s využitím dopravního značení, nacházejícího se na začátku a konci měřeného úseku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 6 As 189/2016 – 24). Soud neshledal na takovém postupu nic závadného. Proto je nedůvodná též námitka směřující k nekonkrétnímu určení místa spáchání přestupku.

41. Jako další žalobní bod uplatnil žalobce námitku, že platný právní řád skutkovou podstatu přestupku spočívající v překročení nejvýše dovolené rychlosti na základě úsekového měření rychlosti, tedy překročení nejvýše dovolené průměrné rychlosti v rámci delší trasy nezná. Dle § 79a zákona o silničním provozu je policie a obecní policie oprávněna za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích měřit rychlost vozidel. To může být realizováno různým způsobem, tomu uvedené znění zákona vůbec nebrání. V praxi jde buď o měření rychlosti okamžité, nebo o měření rychlosti průměrné (tzv. úsekové měření rychlosti). Druhá z uvedených metod je v zásadě pro řidiče vozidel příznivější, neboť eliminuje třeba i náhodný exces (vyvolaný např. výjimečnou situací na pozemní komunikaci), v jehož důsledku dojde k překročení povoleného rychlostního limitu pouze na jednom místě či ve velmi krátkém úseku. Princip úsekového měření rychlosti popsal krajský soud již shora. Žalobce tedy nemá pravdu v tom, že zákon tzv. úsekové měření rychlosti neumožňuje (a to jenom proto, že tento pojem není zákonem výslovně definován).

Pokuta

42. Žalobce namítal, že správní orgán nepostupoval v souladu s § 125e odst. 2, 5 silničního zákona, neboť řádným způsobem neodůvodnil užití tam stanovených kritérií pro ukládání pokuty. S touto námitkou rovněž nelze souhlasit, neboť už správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí dostatečně vyložil, z čeho při ukládání pokuty vycházel. Je tak zřejmé, že v neprospěch přičetl žalobci zejména opakované spáchání správního deliktu, který hodnotil jako poměrně závažné porušení pravidel silničního provozu. Uložil poté sankci v polovině zákonného rozpětí, což aproboval i žalovaný. Krajský soud neshledal důvody pro mimořádné snížení pokuty, neboť ani dle jeho názoru tato nevybočuje z mezí správního uvážení a je ve výši přiléhavé ke společenské závažnosti protiprávního jednání.

Protiústavnost

43. Důvodná není ani žalobní námitka, podle níž § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s ústavou, ústavními principy a základními právy. Návrh na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, podle nějž „provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem,“ již projednal Ústavní soud. Dospěl přitom k závěru, že tato odpovědnost provozovatele vozidla není v rozporu s ústavním pořádkem (viz náleze ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16).
44. Současně lze zmínit, že již v prosinci 2015 bylo Ústavním soudem posuzováno i ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, které na § 10 odst. 3 navazuje. Ústavní soud návrh na zrušení § 125f zákona o silničním provozu usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu

provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.

Porušení práva na soukromí žalobce

45. V tomto žalobním bodu namítal žalobce porušení svého práva na soukromí dle čl. 7 Listiny základních práv a svobod a práva na ochranu před neoprávněným shromažďováním osobních údajů dle čl. 7 Listiny, ke kterému dle jeho názoru dochází v důsledku plošného a hromadného fotografování všech motorových vozidel (včetně osádky vozu, poznávací značky atd.) projíždějících danou obcí, kde je umístěno automatické měřicí zařízení, a to i těch, která se žádného protiprávního jednání nedopustí. Dle § 24a odst. 1 zákona o obecní policii zpracovává obecní policie osobní údaje, které potřebuje k plnění úkolů podle tohoto nebo zvláštního zákona. Dle odst. 2 obecní policie poskytuje osobní údaje podle odstavce 1 policii, orgánům obce a dalším orgánům veřejné moci, je-li to nutné k plnění jejich úkolů. Dle § 24b odst. 1 téhož zákona je obecní policie oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejich úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonu. Ve spojení s ustanovením § 79a zákona o silničním provozu je tedy zřejmé, že k činnosti, kterou žalobce obecní policii vytýká, tedy k pořizování obrazových záznamů motorových vozidel v souvislosti s měřením jejich rychlosti, je obecní policie zákonem výslovně zmocněna a oprávněna, a to včetně zpracovávání údajů, které k plnění svých úkolů dle zákona o obecní policii nebo jiného zvláštního zákona potřebuje.
46. Krajský soud uzavírá, že ze spisové dokumentace je zřetelné, že žalovaný přezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí v plném rozsahu. Záznamy pořízené rychloměrem dokumentují dobu, úsek měření, rychlostní limit překročené rychlosti a vlastní měřené vozidlo, ze kterého jsou patrný typ, tovární označení vozidla a registrační značka. Uvedené je bezesporu jedinečným, nezaměnitelným a neopakovatelným důkazem, který byl získán kalibrovaným a schváleným měřicím zařízením. Všechny listiny ve správním spisu jsou ve vzájemném souladu a je možno je považovat za dostačující pro objasnění skutkového stavu věci, neboť tvoří ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Krajský soud tak přisvědčil žalovanému v tom, že takto zjištěný skutkový stav byl dostatečný a nevzbuzoval žádné důvodné pochybnosti. Žádné z uvedených námitek žalobce tedy přisvědčit nemohl.
47. V žalobě byl obsažen nesouhlas s tím, aby byly osobní údaje žalobce a jeho právního zástupce zveřejňovány na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu, a to včetně požadavku na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. Krajskému soudu je z vlastní rozhodovací činnosti známo, že se jedná o běžnou součást žalob podávaných výše uvedeným právním zástupcem, přičemž bylo ze strany Nejvyššího správního soudu opakovaně judikováno, že je anonymizace účastníků řízení dostatečným způsobem zajištěna (uvedeny jsou pouze iniciály). Pokud se jedná o právního zástupce, krajský soud k tomu dodává, že zveřejňování jeho osobních údajů v souvislosti s výkonem advokátní praxe obecně podléhá jinému právnímu režimu, resp. požívá jinou míru právní ochrany. Ve zbytku lze odkázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2018, č. j. 8 As 64/2018-44.

V. Závěr a náklady řízení

48. Při jednání soudu dne 13. 11. 2019 odkázala pověřená pracovnice žalovaného plně na písemné vyjádření ve věci a odůvodnění napadeného rozhodnutí. S ohledem na shora uvedené zamítl krajský soud žalobu jako nedůvodnou, a to ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
49. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 19. listopadu 2019

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu